

jeg lægger paa selve Formen. Naar der forøvrigt af den sidste ærede Taler er gjort opmærksom paa Nødvendigheden af en Imødekommen imod Regjeringen, maa det være mig tilladt eengang for alle at bemærke, at der ganske vist er Ingen, der har en dybere Erkjendelse af, hvilken stor Ulykke den i alt Fald indtil videre har befriet os for, fordi jeg troer, at vi stode lige paa Grændsen af ulovlige Skridt, og det ulovlige Skridt, udgaaede fra oven af, altsaa den første af alle Ulykker, der kunne ramme en Stat. Jeg har derhos en meget levende Følelse af, hvilke Farer der lure paa dens Fald, og derfor skal Ingen villigere end jeg yde den den Smule Understøttelse, som jeg for mit Bedkommende formaar; men jeg finder denne hele Betragtning uanvendelig, hvor der er Spørgsmaal om at revidere og decidere Regnskaber, hvor der ikke er Tale om en politisk Samstemning, Selsfor nægtelse osv., men hvor Enhver har sin ganske bestemte Dont at udføre og sine bestemte Rettigheder at varetage.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg troer dog, da dette Spørgsmaal atter er bragt paa Bane, at burde tillade mig nogle faa Bemærkninger. Den ærede Ordfører for Udvalget yttrede, da Sagen sidst var under Forhandling, at der af mig var paapeget en Udvei med Hensyn til den foreliggende Controvers, idet jeg havde bemærket, at det er et Spørgsmaal, der upaatvovelig nærmest og egentlig hører under Krigsministeriets Ressort. Det er med Hensyn hertil, at jeg meget gjerne vil erklære, at jeg naturligtvis, efter hvad der er passeret her i Thinget, maa finde mig opfordret til en nærmere Aftale med Krigsministeren om, hvorvidt han fra sin Side maatte have nogensomhelst Betænkelse ved fremdeles at lade Militairret yde en saadan Tjeneste, og det er en Selsfølge, at, saasnart den Anskuelse, som her er bleven fremsført, er bleven billiget af Krigsministeren, vil der ikke kunne blive Spørgsmaal om Anvendelse af en saadan Militairvagt i Theatret. Jeg vil gjerne gaae endnu et Skridt videre og yttre, at selv om Krigsministeren ikke skulde have Noget imod, at der som hidtil ydes Militair-

assistance i det nævnte Niemed, saa vilde jeg efter hvad her er passeret, finde mig opfordret til at tage under ny Overvejelse, navnlig ogsaa med Theaterbestyrelsen, hvorvidt Benyttelsen af Militair i det tidtomtalte Niemed kunde falde bort, som enten maaskee ufornødent, eller, forsaavidt det maatte erkjendes at være fornødent, som Noget der paa anden Maade kunde erstattes, uden at derved Theatret selv bebyrdes med større Omkostninger. — Men dersom der nu fra Krigsbestyrelsen Intet findes imod, at Militair, som hidtil, benyttes; dersom det bliver en Følge af den Undersøgelse, der fra min Side vil blive anstillet, at den behøvrige Orden ikke kan opretholdes uden ved større Udgifter end dem, der hidtil have paahvilet Theatret (B. Christensen: Maa jeg bede om Ordet); dersom begge disse Forudsætninger maatte være tilfede, saa seer jeg ikke rettere, end at selv Udvalget maa indrømme, at der da kun staaer den Fremgangsmaade tilbage, at søge ad en anden Vej at faae dette Spørgsmaal endelig afgjort, nemlig naar Spørgsmaalet bliver om i Finantsloven at erholde et forøget Tilskud i denne Retning.

Det er jo bekjendt nok, at Rigsdagen og navnlig Folkethinget, som først har dermed at gjøre, ikke egentlig finder sig stærkt opfordret til yderligere Bidrag til Theatret; men det er ogsaa vist, at Theatret har ondt ved at komme ud af det med de Bidrag, som det modtager, og det er da vistnok i sin Orden, at det henstilles til Afgjørelse ved Finantsloven, om et yderligere Bidrag kan gives, og Anvendelsen af Militairvagt som Følge deraf affaases. Jeg troer virkelig, at disse tre Stadier ere en fuldstændig Angivelse af, hvad der i denne Henseende kan gjøres, og jeg for mit Bedkommende skal være meget villig til at gaae disse Veie. Jeg antager, at denne Forklaring maa med Hensyn til Sagens Realitet være tilfredsstillende, saaledes at muligen en Udjævning af dette lille Divergenspunkt kunde finde Sted. Jeg har overhovedet megen Tilbøielighed til mindelig Udjævning; og har af egen Erfaring lært, at man kommer længst ad denne Vej. Den ærede Ordfører gjorde mig endogsaa den Ære at udtale, at jeg havde Talent for at finde saadanne mindelige Udjævninger; jeg haaber derfor, at